

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 17. Dessoluetur vinculum, de quo Prophepheta grauitatis carnis, quæ quatuor dotibus præfulgebit, quas numerat Apostolus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

oro virg decursu: Et bene quidē: cum nascatur homo filius Adæ, nascitur & subditus ac tributarius omnibus miseris, imo & ipsi morti vestigialis. Ita quoque ipse protestatur Salomon: dum suam in hunc mundum intrantis cœpit miseriam deplorare: *Primam vocem similem omnibus emisit plorans &c.* Nemo enim ex Regibus aliud habuit natiuitatis initium. Attamen beatæ vitæ illius ingrediens palatium, nascetur homo filius Dei, per gratiam perfectam ac consummatam, in statu gloriæ, diuina ac cœlesti natiuitate, quam in festis Sanctorum celebrat Ecclesia, dum eorum defunctiois diem, diem vocat Natalitiorum: *Natalitia celebramus.*

33 In illa vero vita, omnis soluetur seruitus, cessabunt que vestigalia, nihil erit soluendum, *Creatura liberabitur, ac illud implebitur, ait D. Aug. quod Christus Apollolis dixit, vt peterent: Vt gaudium vestrum sit plenum.* Magnum habent pondus, verba illa, *Gaudium plenum*, id est, quod in nullo deficit, nec sit per quod possit intrare vel perire, vel vlla calamitas. *Vbi* (dicit D. Aug.)

est sempiterna vita, sempiterna beata, vbi est amor perfectus, & timor nullus, vbi est Deus æternus, & vnus omnium spiritus, vbi est summa & certa securitas, & secura tranquillitas, & tranquilla iucunditas, & iucunda felicitas, felix æternitas, æterna beatitudo, & beata sine fine visio &c. (Et iterum)

Vbi gaudium sine morore, dignitas sine tremore, opes sine amissione, sanitas sine languore, abundantia sine defectu, vita sine morte, perpetuitas sine corruptione, beatitudo sine calamitate. Nec adferre poterit dolo, em timor tale perire bonum, quasi finiri possit: etenim erit perpetuum: *Delectationes in dextera tua vsque in finem.*

Hoc significare voluit Deus, quando locum illum ostendit Vati suo Ez. chiel in veteri testamento, & dilecto suo discipulo Ioanni in nouo, cur citatam ostendit pulcherrimam, splendidissimam, diuissimam, abundantissimam, vt vtrique exponit, & ait: *Eras ciuitas in quadro.* Figura quadrata symbolum est securitatis ac perpetuitatis: quia lapis quadrus, quacumque eum parte sumis, vel ponis, cadit secus ac firmus. Hoc erit huius beatæ ciuitatis privilegium: vt quicumque illam fuerit ingressus, inde numquam sic exurus: *Qui vice it faciam eum colummam in templo Dei mei, & foras non egredietur amplius.* Idemque dixerat Abraham Patriarcha diuiti epuloni: *Qui vult hinc transire ad vos non possunt neque inde huc transire.* De hoc quoque eam Deus laudauit per Iliam: *Respice Sion ciuitate in solemnitate nostra.* Attende quo-

eam nomine compeller, ciuitatem solemnitatis Dei. Et quæ ista? *Oculi tui videbunt ciuitatem opulentam, tabernaculum quod nequaquam transferri poterit, quia ibi solummodo magnificus est Dominus.* Verba sunt hæc talia, vt vnumquodque eorum materiam ministrer mille concionibus. O Christi adæ, oculos attollite, & videte cum filio prodigo istam diuini Patris vestri domum attendite: quot miriades, qui eius fuerunt mercenarii, *Abundant panibus.* Vos vero fame percauitis: *Ego autem hic fame percauitis.* Quid agitis finistro sidere nati: ob voluptatis quodpiam spectaculum, tauros, torneamenta, luctas, vt sol vos adurat, ventus molester: & tandem quid nisi aer, qui flatu vitico euanescit. Quid molimini, vt vel paruo tempore genio indulgeatis? vt eius conuersatione lætemini, quæ vobis aridet, vt alterius conspiciatis venustatem, quæ cito aere dispergitur? Quid fame tabescitis, voluptatum deliciarumque amatores? Quid agitis, vt prospera valeatis salute qua licet hodie lætemini, cras perditam lugebitis? Quæ sollicitudo vt vitam seruetis incolumem: & quid est nisi ventus? Oculos sursum erigite, intuemini quod possitis obtinere, &c.

Lu. 15. 17

S. 17. Dissoluetur vinculum, de quo Prophetia, *grauitatis carnis, quæ quatuor digitibus præsulgebis, quæ numerat Apostolus.*

Hic non finiuntur aut concluduntur huius bona conuiuii, sed & aliud a Propheta proponitur summi gaudii obiectum. Et quod illud? *Præcipitabit in monte isto faciem vinculi colligati.* Hoc verbum *Præcipitabit* declarat D. Hieron. significare, *absorbebit, & in Hebræo reperitur idem verbum, Præcipitabit vinculum, vinculum: quod more Hebræo signat plura & fortia, vincula, q. d. Deus hic præcipitabit, comminet ac confringet multa & grauius vincula, quibus constringimur.* Aenigmatica verba, quibus gloria corporum exponitur, qua beati in monte illo gloriæ præsulgebunt, quæ in illa ex animæ gloria redundabit. Quod in hac vita animas affligit vincula sunt, compedes, laquei, & nodi cœci, quibus illa colligatur his corporibus, infirmis, grauibus, putrescentibus. Si princeps illustrissimus, ac pauper in matrimonium sibi sumeret mulierem vilem, rudem, infirmam, plagis, sanieque defluentem, quæ continuis gemitibus acta compleat, aures eius tristibus nardo.

34

Isa. 25. 7

Similari-

mis offendat, & quod omnium pessimum, quæ ne obolus quidem haberet, vnde sibi vestem emat, nec dotem qua sua subueniat paupertati: quis hinc dolor quis cruciatus? quàm illi indignatus, quæ sibi cum illa molestia? quæ mentis acerbitas, dum se plangit matrimonii vinculo nunquam dissolueno colligatum? Hæc sunt illa vincula, quæ spiritus perfert, quibus corpori colligatur: Desponsatur ille carni quo die in matris visceribus concipitur: Spiritus illustris Deo satus, Dei spiraculum, & quo dicitur: *Genus sumus Dei.* Caro verò vilis, de Adamo patre terteno progenito: *De genere terreni illius, qui prior formatus est.* Spiritus, alacer, excitatus, sanus, leuis, nullis febribus, nullis infirmitatibus, nullis subiectus doloribus. Caro autem grauis, infirmitatum xenodochium, & languorum valerudinarium. *Repletus multis miseris.* Non distico, spiritus inops est, vt ait Philosophus, quia in sui principio nullus dices.

Rom 7. 18 *Tanquam tabula rasa, in qua nihil est depictum;* attamen illa multo ipso spiritu pauperior: quæ ex se nihil habet boni; *Non est in carne mea bonum.* Et quidquid habet, hoc ei debet spiritus impertiri, vitam, esse, motum, sensus, actiones, venustatem, salutem, vires, consistentiam; & cum sit ille inops, parum potest illi tribuere, proinde semper moesta gemit, lamentatur, oblectat, suspirat: *Sitit in te anima mea, quam multipliciter tribi caro mea.*

Indigus est spiritus, & vt talis sit & optat plura, caro vero multo desiderat plura; nunc cibum postulat, nunc potum, nunc vestes, nunc somnum, nunc oculis remedia, nunc auribus, nunc capiti, nunc pedibus auxilium: *Quam multipliciter tibi caro mea?* Quod hoc vinculum, quàm forte? & quis nodus tam cæcus? vt vinculum est matrimonii, quod nisi morte interueniente dissolui non potest. Hinc illæ grauedines, quas sentit spiritus, illa onera quæ eum affligunt: *Corpus quod corrumpitur aggrauat animam, & terra in habitatio deprimit sensum multum.* Hinc voces illæ David: *Educ de cubili anima meam.* Carceris, multi compedes, manicae, graua vincula. Hinc illi D. Pauli gemitus: *Infelix ego homo, qui me liberabit de corpore mortis huius?* Quali nomine notat corpus mortuum? videtur illi alludere opithero, quo ille David signauerat, iuxta D. Ambrosii expositionem. *Benedicit David vitis misericordiar: & ait: Dominus conseruet eum, & viuificet eum, & beatum faciat eum in terra, Domini opem ferat illa super lectum doloris eius. Quis est lectus dolo-*

ris, nisi casus infirmitatis, & bene lectus doloris, quia corpus est mortis, de quo se liberari deprecatur Apostolus, vt inquam de tumulo quodam possit assurgere, in quo agra jacet anima, & quasi quodam decumbit in lectulo. Symmachus lectum miseria dicit. Aquila, grabatum miseria. Septuaginta viri lectum doloris putauerunt esse dicendum. Corpus mortis hoc vocat. q.d. lectus mortis, quo se recipiant omnes eius famuli procuratores, nuntii, febres, podagra, ischiades, cephalæ, &c.

Tangere, sentio Apostolum penam illam, quam crudelis inuenit tyrannorum sequitia, dixero melius, inferni malitia contra Sanctos Martyres, qui Sanctum viuum comprehendentes mille funibus per omnes partes alligabant: corpori mortuo, putrido, vermicibus scaenti, graui, ex quo foetor vermium manabat inolerabilis, & qui de corpore mortuo nascebantur, ipsum viuum erodebant. O crudele tormentum! Hoc eodem torquetur anima carni alligata, quæ ex se corpus est mortis: *De corpore mortis huius, corruptione, vermicibus foetidissimum.* Corpus quidem mortuum est, ait idem Apostolus. Verumtamen in monte illo confunditur, ac confunditur horum modorum rac compedum oneratur enim corpus non sibi conuincit animam, sed ipsa dabit anima corpori leuitatem, claritatem, sanitatem, libertatem, diuitias infinitas.

Iucundum ac nouum celebrabitur matrimonium: quale illud, dum Princeps Illustrissimus stulto infans amore ducit sibi in vxorem rusticam pauperem, eandem hoc matrimonio nobilitat, omnibus lacris illis, tritisque panniculis exuit, & aula Regiæ polynitis ornari vestimentis, cingit funibus, auro gemmisque pretiosis, collo appendit monilia, dotat diuitiis immensis. Ita quoque Spiritus vehementer afficitur carni, & ex natura sua ita ei inclinatur, vt quamdiam ea victurus non reuertitur, huius perpetuo ardeat desiderio, eoque tanto vt dixerit D. Augustin. a quod dactè explanat a *Lil. 12.* D. Thomas b quod si aliquid posset impedire de *Gen. ad l. 1. c. 32.* cælo gaudent glorificata: foret illud desiderium, quo flagrant se cum corpore reuiniendi, a *b. 1. 2. q. 4.* quod adeo viuum ardensque credimus, vt D. Ioannes earum qualdam audierit, orantes Deum, que deprecantes, quo dies extremi iudicii sellinus elucereet, quia in illo earum implendum est hoc desiderium. Effulgebit dies iste, euanque Sanctorum spiritus futuri sint gloriæ, bonorum.

35
Rom. 8. 10

Act. 17.
29.
Sap. 7. 1.
Iob. 14. 1.
Rom 7. 18
Rf. 62. 3.
Sap. 9. 13.
Rf. 141. 8.
Ro. 7. 24.
D. A. M. B.
Tom. 2.
Rf. 49. 2.

norumque cœlestium affluentia ditissimi, quimo & ipso Deo, quem in se gerent conclusum, & illa diuinæ essentia participatione nobilissimi qua Deo erunt similes: *Similes ei erimus*, carni sociabuntur ac iungentur matrimonio, illoque æterno, illam illustrissimam reddent, ipsi cœlis nobiliorem, induent pulchritudine, stellis ipsi fulgentiore, defectus omnes tollent, corruptionem, ac mortalitatem. Tunc (asserit D. Bernard.) implebitur illud: *Habitabit gloria in terra nostra*. Terram dicit, corpus nostrum, & hoc, ait, est quod vidit Isaas: *Plena est terra gloria eius*. Quem conceptum solerter, ac curiose diuersis concionibus de visionibus Isaie percurrit dum enim Dominus in sede Maiestatis apparuit gloriosus, corpora sanctorum perfecta gloria replebuntur.

Serm. 4. de omnibus SS. Ps. 84. 10. Isa. 63.
D. Avg.
Lib. 13 de Civ. c. 16. C. seqq.
 Sed illa inquisitione indagat, & expugnat D. Augustinus opinionem communem Philosophis, qui d. fenebant, animam minime posse esse beatam, & corpori coniunctam: ut enim quid impossibile alicerbant: cum corpus nihil aliud sit, quam morborum colluuiis, corruptionis cumulus, grauis terra saccus, vanitatum Synagoga, & miseriarum hospitiis, his animam non affici, si illam informet. Probat D. Augustinus sententiam illam esse erroneam, & a veritate discordem; hoc supposito, quod corpus nec dolorem nec gravitatem inferat animæ, sed ex sua corruptione, mortalitate, & grauitate qua animam sibi ligat coherentem, quemadmodum grauis lapis pedibus annexus lei em aquilam ne sursum volet, detineret, quocirca non ait Spiritus sanctus absolute, quod corpus aggrauet animam, sed *Corpus quod corrumpitur aggrauat animam*. Hoc corpus adhuc mortale, corruptibile, morbum, graue, *Aggrauat animam*: at solutis his vinculis, demptis his miseris, absit ut anima sit onerosum, quin potius illam recreabit, ut habitaculum, requies propria, propria domus, ad quod naturali ferit inclinatione. Eritque tum temporis corpus animæ gloria decoratum. *Ipsa creatura liberaliter a feruitate corruptionis in libertatem gloria filiorum Dei*. Erunt homines: sicut Dei per gratiam, qua anima fulgebis, gratia perfecta, æterna gloria, & se corpori coniungens has illi tuas communicabit diuitias gloriæ: Nominatim autem infundet illi quatuor has dotes tam excellentes, quas exponunt Theologi ex doctrina D. Pauli claritatem, impassibilitatem, subtilitatem, & agilitatem, quibus matrimonium illud æterno gaudio celebratur.

Sap. 17.
Rom. 8. 22
2. Cor. 11.

§. 18. Habebit corpus dotem claritatis, quam Apostolus dicit gloriam, & alias tres dotes, impassibilitatis, subtilitatis, & agilitatis.

Primo radiabit corpus dote claritatis, quam D. Paulus ut notat D. Ambrosius, a ac profertur D. Thomas b vocat absolute gloriam: *a Orat. de Seminatur in ignobilitate, surgit in gloria*. Erit autem dos hæc eminentissima, quæ corpus nostrum quolibet clarissimo fulgebit augustinus, ipso autem defecero, crystallo ex olivâ, ut ob hoc dixerit Iob (ut aduertit D. Gregor.) *Non adæquabitur ei aurum, vel vitrum b*. Conclufit quoque Christus a his ve. bis: *Fulgebunt iusti sicut sol in regno patris eorum*. Hoc autem dicit (ait D. Chrysostom.) *b* Non quod non clarius fulgebit, cum corpus eriam minime beati Sole ipso millies clarius fulgebit: sed quia inter luminaria, nullum aliud nouimus sole splendidius, sed nec, eadem ei sui illi. Ita expertus est S. Romualdus, cuius meminit Cardinalis D. Petrus Damianus, cum iuuenis esset formæ elegantia præstantissimus, filius Ducis Sergii Rauennatis, quem cum Religio us quidam vir multa in virtutum exercitiis claritudine insignis, ad similem optaret vitam reducere, adduxit illum in Ecclesiam, ubi corpus S. Episcopi ac Martyris Apollinaris colebatur, discipuli quondam D. Petri Apostoli, fide data, quod eiusdem Sancti visionem recrearetur, si votum emitteret, allumendi vitam Religiosam. Amobus igitur orantibus in templo, dum medium silentium tenebant omnia, cum de sepulchro resurgit corpus D. Apollinaris, Pontificali indutum ornamento; resplendens, & tam immensa claritate circumfusum, ut sol eius comparatione, caligaretur, thulibulo templum circumiens, eiusdem altaria thure spargebat, & demum in sepulchrum reuertebatur. Talis porro fuit hæc apparitio, ut Romualdus deinceps iudicaret, totum mundum tenebris inuolui, solem vero candelam esse obscuram ac emorientem, hoc quoque in eo egit, ut quidquid postmodum videret, vile lutum ac sterces arbitretur, unde nuntium mundo remisit, habitum assumpsit Religiosum, iugi rerum cœlestium contemplationi deditus addiditque altissima.

